

HET GELD IN DE JUSKOM

door MARY POS

VADER WAS EEN GOEIE MAN, MAAR vreeselijk vergeetachtig. Dát had al heel wat keeren last gegeven. Moeder zei altijd vergoelijkend, dat het kwam omdat vader, die teekenaar bij den gierigen provinciestadsarchitect was, altijd tot over z'n ooren in het werk werd gezet.

Eens werd hem gevraagd penningmeester van de geheelonthoudersvereniging te worden, of liever gezegd: het werd hem opgedrongen, en vader, die goeierd, nam het maar weer aan, ofschoon hij er toch eigenlijk heusch geen werk meer bij kon hebben.

Op een avond kwam de vroegere penningmeester de kas overdragen, maar ongelukkiger oogenblik had hij hiervoor niet uit kunnen kiezen, want moeder was juist een dagje uit, wat zoo goed als nooit gebeurde, en vader paste op.

Het liep tegen bedtijd. Broertje zat van slaap te huilen in z'n tafelstoel, had z'n witte pakje vol met chocoladehagelslag gesmeerd en z'n gezichtje erbij.

't Ventje moest al lang naar zijn bed zijn gebracht, maar vader was hier heusch nog niet aan toe gekomen.

De kachel was uitgegaan en vader was die juist aan 't uithalen, wat een reuzerommel gaf. Als moeder thuis kwam, moest het toch lekker warm wezen.

De tafel had Henny van twaalf nog niet afgeruimd en de kamer was bezaaid met kleeren, want de belhamels van vier en vijf hadden zich beneden mogen uitkleeden, omdat het zoo bitter koud was, en vader had beloofd ze op z'n schouders naar boven te zullen dragen, met een deken als een huisje om ze heen.

Op dit oogenblik was het, dat de voormalige penningmeester van de geheelonthoudersvereniging belde, waarop de kleine bengels, bang voor onbescheiden blikken, als de wind in hun onderbroekjes de keuken in vluchtten.

Vader wilde den ongelegen bezoeker haastig in „de mooie,” hoewel ijskoude kamer laten, toen hij tot z'n schrik bemerkte, dat het licht niet aan wilde, want moeder had de electriche lamp er uitgedraaid, omdat die van de huiskamer zeer ontijdig den geest had gegeven.

Maar ja, moeder had ook niet gerekend op onverwacht bezoek en wát voor bezoek. Mijnheer Van Staveren was een dikke vriend van den gierigen architect en vader had toch zeker tegenover hem zijn prestige op te houden.

Omdat hij mijnheer Van Staveren toch ook niet in de koude gang kon laten staan, liet hij hem teneinde raad maar in de huiskamer, zich verontschuldigend over de uitgehaalde kachel en verdere disorde.

Midden in den rommel werd de kas overgedragen; alles klopte als een bus.

„Nu heb ik hier nog acht gulden afzonderlijk,” zei mijnheer Van Staveren, „dat is de contributie van enkele leden, die reeds over het nieuwe jaar betaald hebben. Hier heeft u ze en een lijstje met de namen er bij.”

„Dank u wel, dank u wel,” zei vader, die niets hoorde van hetgeen gezegd werd, doordat hij onderdehand luiserde naar de herrie in de keuken, waar de twee rakers aan het vechten waren geraakt, en intusschen probeerde broertje te sussen, die direct bij het binnentreden van den heer Van Staveren een geweldige keel had opgezet.

Eindelijk ging Van Staveren weg. Met een zucht van verlichting deed vader de deur achter hem dicht, en spoedde zich naar binnen. De kas van de geheelonthouders werd in het buffet gedeponneerd, en de acht guldens, die afzonderlijk moesten blijven, gooide vader, om niet in de war te raken, in een juskom van 't mooie servies, op de bovenste plank in de kast.

Broertje had onderdehand, dikke tranen nog op z'n wangen, het lijstje met namen naar zich toegetrokken, maar dat merkte vader niet eens, en ook niet, dat Henny even daarna het verfrommelde papiertje opveegde.

Ziezoo, gauw naar de keuken om die kleine apen terug te halen. Mientje van negen kreeg een standje, dat ze ze niet zoet had weten te houden, waarop ze met een huilstem aanvoerde, dat ze haar zoo vreeselijk erg geslagen hadden, omdat ze hen van elkaar had willen trekken. Alle twee waren ze toen tegen háár begonnen. Mientje kreeg van vader een aaitje over haar wang om het weer goed te maken en toen Frits van veertien met Tommie van acht thuis kwam, dien hij bij kennissen vandaan had gehaald, werd de heele troep, op de twee oudsten na, naar boven getransporteerd, stuk voor stuk op vaders rug, want dat had hij hun nu eenmaal beloofd!

Toen moeder een paar uur later thuiskwam, was alles weer zoo'n beetje netjes en zei vader voor den zooveelsten keer, dat hij niet kon begrijpen hoe een moeder zich er met zooveel kinderen doorheen sloeg, want dat hij van dezen eenen dag al bek-af was.

Doch moeder lachte haar stillen lach en zei, dat ze elken dag weer bad om nieuwe kracht, en die altijd weer kreeg ook.....

Maar nu het geld in de juskom!

De weken gingen voorbij en vader was die heele acht gulden glad vergeten.

Op een keer geeft moeder de kast een goeie beurt en vindt tot haar groote verbazing acht blanke guldens in een juskom! Dát gaf een consternatie. Iedereen werd uitgevraagd en ook vader kreeg een beurt, maar met het eerlijkste gezicht van de wereld verklaarde hij er totaal niets van te weten. De kinderen waren er al even onschuldig aan en het slot was, dat vader zei:

„Weet je wat ik geloof, moeder? Dat je ze er zelf eens op een keertje ingedaan hebt, maar dat nu heelemaal vergeten bent!”

„Daar zou ik vader voor moeten wezen, om zoiets te vergeten,” zei moeder, die slechts met de grootste moeite van haar huishoudgeld rond kon komen en het zeker bemerkte zou hebben als daar acht gulden aan ontbraken.

„Eerlijk is eerlijk,” zei vader, „het komt jou toe, want het kan niet anders dan van jou zijn. En weet je wat je nu doet? Je koopt een mooien bontkraag op je nieuwen wintermantel!”

Moeder had namelijk voor het eerst sedert tien jaren een nieuwen wintermantel. Dat was er eindelijk van gekomen, omdat de mantel, dien ze eenige jaren geleden van tante Mies had gekregen, omdat die háár te krap was geworden, totaal op was.

Natuurlijk had moeder gewacht tot Januari, omdat dan overal uitverkoop is, en een lap stof gekocht, waarvan ze een mantel had gemaakt. Hij was prachtig uitgevallen vond iedereen, maar..... er hoorde een kraag op, zoo was hij toch heusch te kaal.

Maar ja, geld voor bontkragen bezat moeder niet.

En nu kwamen haar opeens acht gulden in den schoot vallen, waarvoor ze zeker een aardigen kraag zou kunnen koopen.

Agfa Isochromopname

SAPPIG EN GEZOND!

Na lang praten besloot moeder nog een week te wachten, en als het dan nog niet uitgekomen was, hoe het geld in de juskom was geraakt, er een bontkraag voor te kopen. En zoo geschiedde het, dat moeder, na hiertoe nog eens door vader en de oudste kinderen te zijn aangespoord, tot dezen stap overging.

Er ging een gejuich op, toen ze den mantel, nu voorzien van den grooten kraag aantrok, want zóó deftig hadden ze moeder nog nooit gezien.

Voortaan kon je er haar elken Zondag mee naar de kerk zien gaan.

Het werd einde Maart..... Op een goeien dag kwam vader den voorzitter van de geheelonthoudersvereniging tegen.

„En u schiet zeker al aardig op met het innen der contributies?” vroeg deze, na eerst naar de gezondheid van vrouw en kinderen geïnformeerd te hebben.

„Contributies?” herhaalde vader op verbaasden toon. Toen herinnerde hij zich opeens het opgedrongen penningmeesterschap. Hij als de wind naar huis en nog dienzelfden avond alle kwitanties uitgeschreven. Over een goeie week was er vergadering en dan zou hij wat te hooren krijgen!

Frits werd, na in het uitzicht van een dubbeltje belooning te zijn gesteld, er met de kwitanties op uitgestuurd. Voor de belooning had hij zijn neus opgetrokken, want wat is nu een dubbeltje voor iemand, die als jongste bediende een rijksdaalder per week salaris geniet. Maar moeder vond, dat hij blij moest zijn het nog voor den goeien vader te kunnen doen en dat vader óók niet meer te missen had.

Nu, Frits, die als het er op aan kwam, een waardig zoon van zijn vader bleek te zijn, ging er in elk verloren uurtje tusschen kantoortijd en avondcursus met de kwitanties op uit, maar hoe schrok hij, toen vier respectabele ingezetenen met vuur en klem beweerden, reeds lang hun twee gulden voldaan te hebben!

Frits met een bezwaard hart naar huis. Met moeder durfde hij er niet over te spreken, want die trok zich zoiets veel te erg aan, maar aan Henny stortte hij zijn hart uit.

„En ze hadden een bewijsje van mijnheer Van Staveren!”

„Vier maal twee gulden?” zei Henny opspringend van schrik.

O, nu begreep Frits het ook. Acht gulden..... het geld uit de juskom. Al zekerder kwam het voor beiden te staan..... Natuurlijk had vader het geld op dien drukken avond in de juskom gelegd om niet in de war te raken.....

„En het glad vergeten.....” vulde Frits aan.

Met zorgelijke gezichten zaten ze op den rand van het bed. Acht gulden..... wat een bedrag.

„Maar moeder mag er niets van weten!” zei Henny, „anders heeft ze nooit meer plezier van haar bontkraag.”

„Dat vader ook zoo vergeetachtig is,” zuchtte Frits.

„Vader zal het geld zelf niet hebben?” opperde Henny zonder hoop.

„Nee, natuurlijk niet. Vader heeft nooit iets voor zichzelf. Alleen een kwartje sigaren..... Nu ja, misschien wat kleingeld in z'n portemonnaie.....”

„Die goeie vader. Moeder zegt, dat lang niet alle vaders zoo doen.”

„Kunnen wij dat geld niet bij elkaar krijgen?”

„Waar haal je het vandaan?”

„Nu, we spaarden toch op voor vaders verjaardag?”

„Dan zou vader op dien dag niets krijgen, dat is ook

niet leuk. Bovendien spaar ik op voor een aktetasch. Ik ben de eenige op avondschool, die m'n boeken in grauw papier meebreng.”

„Nou ja, de avondschool is gauw afgeloopen. Spaar jij in den zomer maar voor een tasch. Hoeveel heb je?”

„Misschien twee gulden,” zei Frits aarzelend.

„Ik heb een rijksdaalder en dien geef ik heelemaal, en dan vragen we Mientje en Tommie ook. De anderen hebben toch niets.”

Toen dat besluit genomen was, kropen ze gauw onder de wol, want nu pas voelden ze hoe koud ze geworden waren.....

Den volgenden dag kregen Mientje en Tommie een beurt.

„Ik heb een gulden,” zei Mientje met een benepen stemmetje, „maar ik wou zoo graag gekleurde wol kopen en daarvan voor vader een prachtig kussen maken, voor zijn verjaardag.....”

„O, ik heb nog een massa restjes wol, die mag je allemaal hebben. Dat wordt even mooi,” zei Henny. „En jij Tommie?”

„Ik heb niks.”

„Je jukt, want oom Tom heeft je nog een gulden voor je verjaardag gegeven, en dien heb je heelemaal in je spaarpot gedaan.”

„Toe Tommie, doe nou ook mee.”

„Nee,” zei Tommie.

„Wat een gierigaard!” riepen de anderen.

Toen begon hij te huilen en zei, dat hij voor vaders verjaardag een fiets wilde kopen, dan hoefde hij niet altijd zoo'n eind te loopen.

Nu troostten ze Tommie allemaal tegelijk, zeiden dat hij een schat was, maar dat een fiets misschien wel vijftig gulden kostte.

„Hoeveel heb je?”

„Een gulden en een kwartje en twee dubbeltjes en vijf centen,” zei Tommie snikkend.

„Als je het nu geeft, Tommie, dan maak je vader veel blijer dan wanneer je het bewaart tot z'n verjaardag.”

„Hoeveel heb je nou bij elkaar?” vroeg Mientje.

„Zeven gulden en misschien heeft vader zelf ook nog wel wat.”

Vlug werden de spaarpotten geledigd en met kloppende harten wachtten zij nu op vaders thuiskomst. Ze hoopten, dat hij er eerder zou zijn dan moeder, die naar tante Leen was gegaan, omdat die een boodschap had gestuurd, dat ze ziek was.

Dáár ging de deur!

Ze schrokken allemaal op.

„Wel, wel, wat is het hier stil!” zei vader, „ik dacht dat jullie er niet waren.”

Zelfs de kleintjes hielden hun gemak.

„Maar wat kijken jullie! Is er iets?”

„Ja vader,” zei Frits, „ik ben kwitanties gaan innen, maar vier menschen zeiden, dat ze al betaald hadden.”

„Dat kan niet!”

„Jawel vader, aan mijnheer Van Staveren hebben ze het betaald. Dus nu heb ik acht gulden minder.”

Vader schrok op: acht gulden!

„Hoe kan dat nu?” Opeens zag hij weer mijnheer Van Staveren midden in den rommel staan tellen.

Lieve tijd! Nu wist hij opeens alles. Zelf had hij dat geld in de juskom gedaan!

„Weet moeder het al?” vroeg hij haastig.

„Nee vader,” zei Henny, „want we vonden het zoo zielig voor moeder. Als ze het weet, heeft ze reuzespijt dat bont gekocht te hebben.”

„Nou, dat is toch wat,” zei vader, terwijl hij aan z'n platte portemonnaie dacht. Wat ellendig toch, dat hij ook zoo vergeetachtig was. Waar moest hij dat geld nu vandaan halen? Met een zorgelijk gezicht haalde hij z'n portemonnaie te voorschijn en keerde hem om zonder de minste erg in de blije gezichten der kinderen, die nu popelden van spanning hun geheim te vertellen.

Er rolden wat dubbeltjes, twee kwartjes en wat kopergeld uit. Alles bij elkaar geteld f 1.15. De hoofden dicht bij elkaar stonden de kinderen er om heen en op eens kletste Frits een handvol zilver op tafel.

„Dáár vader! Voor u!”

Stom verbaasd keek vader in vier lachende gezichten.

„Maar..... wat is dat? Hoe komen jullie dáár nu aan?”

„Uit onze spaarpotten!”

„Dat wil ik niet hebben, hoe lief ik het ook van jullie vind.”

„Ja, maar,” betoogde Frits, „het was toch al voor u. We hadden het voor uw verjaardag opgespaard en dan krijgt u het vandaag vast.”

„Ja, ja, neemt u het nu..... het is voor u!” riepen ze alle vier door elkaar en Tommie schreeuwde het hardst van allen.

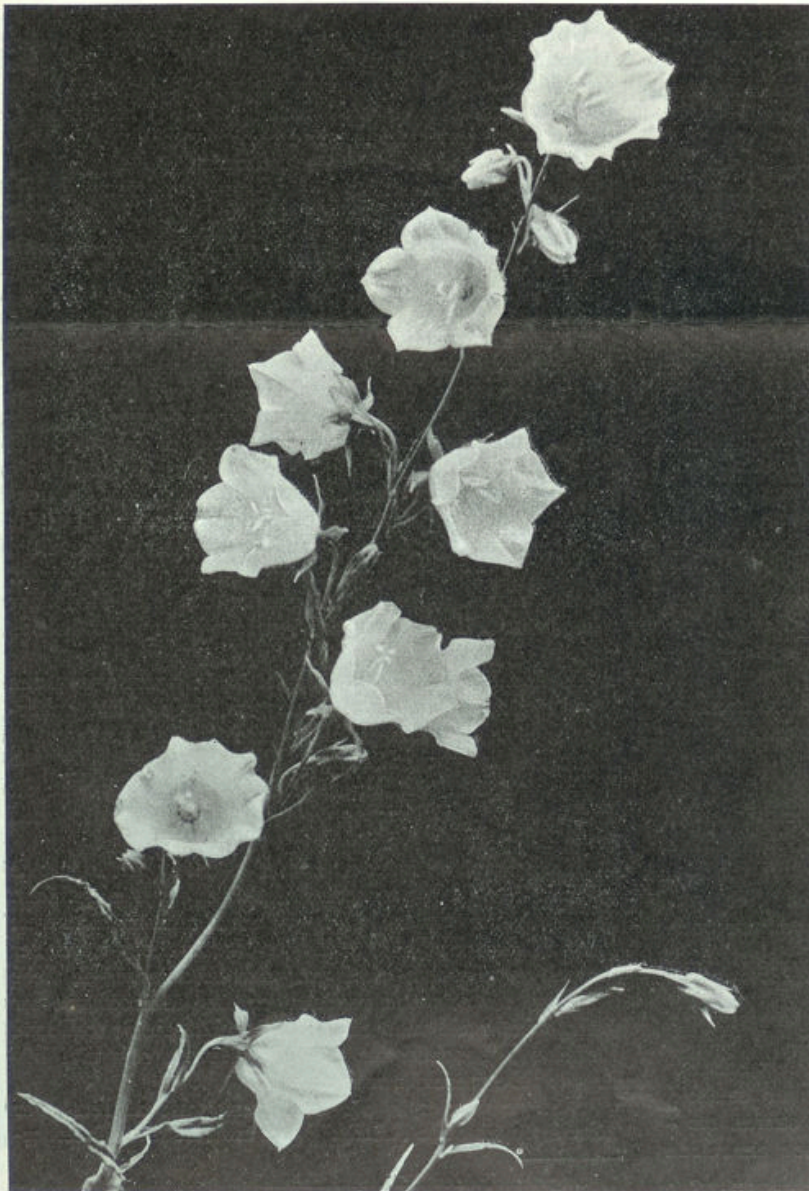
„Maar dan moet u niet kwaad zijn als u met uw verjaardag maar een vreeselijk klein dingetje krijgt.....”

„Nee, natuurlijk niet,” zei vader, die nu niet langer weigeren kon. „Lieve, beste kinderen, wat hebben jullie vader uit den brand geholpen!” en hij zoende ze om beurten. „Wat ben ik blij met zulke kinderen!”

Toen keken de vier gezichten zóó blij, alsof vaders verjaardag al aangebroken was.

Voor de drie overgebleven stuivers moest Henny direct een zak met sausjes halen, want getrakteerd moest er worden, dat hadden ze wel verdiend, vond vader.

En 's avonds dankte hij God voor het geluk hem in zijn kinderen gegeven.....

WAAR IS 'T GELUK?

Dat is de puzzle van het leven
't ongrijpb're waar de mensch naar jaagt;
het is 't massale wereldstreven,
het ééne waar het hart naar vraagt.

Waar is 't geluk?
Dat is de puzzle van elks leven
't mysterie, dat ontraads'ling vraagt,
't is in een warrelnet geweven,
dat niemand te ontknoopen slaagt.

Waar is 't geluk?
Dat is de kern van alle vragen,
die wellen uit des menschen hart,
en weinig levens zien het dagen,
en velen sterven weg in smart.

Waar is 't geluk?
Dat blijft de puzzle in dit leven,
zoolang men 't van de aarde wacht;
't geluk kan slechts *de hemel* geven,
als die in onze ziele lacht.

Waar is 't geluk?
God, geef, dat ik in mijn leven
Uw hemel in mijn ziele vind
en sterk in mij dat heilig streven,
dat heel mijn ziel aan Jezus bindt.

H. W. AALDERS